18/01/2021

Η εορτή του Αγίου Αθανασίου στην Μητρόπολη Βεροίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Τη Δευτέρα 18 Ιανουαρίου το πρωί ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε και κήρυξε το θείο λόγο στην Ιερά Μονή Αγίας Κυριακής Λουτρού με την ευκαιρία της εορτής του Αγίου Αθανασίου του Μεγάλου.

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων:

«Μνημονεύετε τῶν ἡγουμένων ὑμῶν, οἵτινες ἐλάλησαν ὑμῖν τόν λόγον τοῦ Θεοῦ». Ἀκολουθώντας τό παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνο προ-έτρεψε τούς μαθητές του νά μνημονεύουν τῶν λόγων του, ἀλ-λά καί τούς παρέδωσε τό ἱερώ-τατο μυστήριο τῆς θείας Εὐχα-ριστίας μέ τήν ὑπόδειξη νά τό τελοῦν «εἰς ἀνά-μνησίν» του, ὁ πρω-τοκορυ-φαῖ-ος ἀπόστολος Παῦ-λος παροτρύνει τούς χριστια-νούς τῆς ἐποχῆς του, ἀλλά καί ἐμᾶς σήμερα νά μνημο-νεύουμε «τῶν ἡγουμένων ἡμῶν, οἵτινες ἐλάλη-σαν ἡμῖν τόν λόγον τοῦ Θεοῦ».

Γνωρίζει ὁ ἀπόστολος τή σημασία τῆς μνήμης γιά τόν ἄνθρωπο καί τή ζωή του, πολύ περισσότερο ὅμως γιά τήν πνευματική του πο-ρεία καί τήν ἐν Χριστῷ ζωή. Γιατί ἡ πνευματική πορεία τοῦ ἀνθρώπου δέν εἶναι μία μοναχική πορεία, ἀλλά μία πορεία μέσα στό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τήν Ἐκκλησία. Καί στήν Ἐκκλησία ὁ Χριστός «ἔδωκε τούς μέν ἀποστόλους, τούς δέ προ-φήτας, τούς δέ εὐαγγελιστάς, τούς δέ ποιμένας καί διδασκάλους πρός καταρτισμόν τῶν ἁγίων ... εἰς οἰκο-δομήν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ», γιά νά διδάσκουν καί νά καθοδη-γοῦν τά μέλη της στήν ὀρθή πίστη καί τή σωτηρία.

Γι᾽αὐτό καί σήμερα πού ἡ Ἐκ-κλη-σία μας τιμᾶ δύο μεγάλους διδα-σκά-λους της, τόν Μέγα Ἀθανάσιο καί τόν ἅγιο Κύριλλο, πατριάρχες Ἀλεξανδρείας, δύο μεγάλους ὑπε-ρασπιστές καί προμάχους τῆς ὀρ-θο-δόξου πίστεως καί διδασκα-λίας, ὁ ἀπόστολος Παῦλος μᾶς τονίζει τή σημασία τῆς μνήμης, τή σημασία πού ἔχει νά θυμόμαστε αὐτούς πού ἀγωνίσθηκαν γιά νά διατηρήσουν ἀκαινοτόμητη καί νά μᾶς μεταδώ-σουν ἀπαραχάρακτη τήν ὀρθόδοξη πίστη μας. Καί ἔχει σημασία νά τούς θυμόμαστε ὄχι μόνο γιά νά παραμένουμε καί ἐμεῖς «ἑδραῖοι καί ἀμετακίνητοι», ἀλλά καί γιά νά διδασκόμεθα καί νά ἐνισχυόμεθα ἀπό τούς κόπους καί τούς ἀγῶνες τους καί κυρίως ἀπό τήν ὑπομονή τους.

Διότι ἡ ζωή τῆς εὐσεβείας καί τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς δέν εἶναι μία εὔ-κο-λη ὑπόθεση. Ὁ Χριστός μᾶς τό εἶπε ὅτι εἶναι στενή καί τεθλιμ-μένη ἡ ὁδός πού ὁδηγεῖ στή ζωή καί ὅτι θά συναντήσουμε καί θλίψεις καί στενο-χωρίες, ἐάν θέλουμε νά τόν ἀκο-λου--θήσουμε ὡς γνήσιοι μα-θητές του. Ἄλλωστε τό βλέπουμε αὐτό νά συμβαίνει στή ζωή τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας. Τό βλέπουμε νά συμβαίνει καί στή ζωή τοῦ ἑορ-ταζομένου σήμερα ἁγίου Ἀθανα-σίου, πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, ὁ ὁποῖος συκοφαντήθηκε καί διώ-χθη-κε καί ἐξορίσθηκε περισσότερο ἴσως ἀπό κάθε ἄλλον, σέ τέτοιο μάλιστα σημεῖο, ὥστε ἀπό τά 46 χρόνια τῆς πατριαρχείας του μόνο τά 16 βρισκόταν στόν θρόνο του στήν Ἀλεξάνδρεια.

Ὅμως ὄχι μόνο δέν παραπονέθη-κε καί δέν διαμαρτυρήθηκε ποτέ ὁ Μέγας Ἀθανάσιος. Ἀντίθετα, ἀντι-μετώπιζε τίς δοκιμασίες καί τίς θλί-ψεις πού συναντοῦσε ὡς «νε-φύ-δρια», ὡς δηλαδή μικρά νέφη, πού σύντο-μα θά διαλυόταν, καί τίς ὑπέ--μενε μέ καρτερία καί μέ ἐμπι-στο-σύνη στόν Θεό, ἀξιοποιώντας τόν χρόνο τῆς δοκιμασίας πνευ-μα-τικά, μέ τήν παραμονή του γιά με-γάλα διαστήματα στήν ἔρημο, κοντά στόν θεμελιωτή τοῦ μονα-χικοῦ βίου, τόν Μέγα Ἀντώνιο.

Μνημονεύοντας, λοιπόν, σήμερα τόν μεγάλο αὐτόν ἱε-ράρχη τῆς Ἐκ-κλησίας μας, τόν Μέγα Ἀθα-νάσιο, ἄς διδαχθοῦμε ἀπό τήν ὑπο-μονή καί τήν καρτερία του στίς δο-κιμα-σίες. Ἄς μάθουμε πῶς πρέ-πει νά ἀντιμετωπίζουμε τίς δοκι-μασίες πού ἐπιτρέπει ὁ Θεός νά μᾶς ἐπι-σκεφθοῦν, καί τίς προσωπικές ἀλλά καί τίς γενικότερες, ὅπως ἡ δοκιμασία τῆς πανδημίας τοῦ κο-ρω-νοϊοῦ, ἡ ὁποία πλήττει

ὅλους μας τούς τελευταίους μῆνες.

Ἄς μήν δυσανασχετοῦμε καί ἄς μήν ἀπελπιζόμεθα, ἀλλά ἄς τήν ἀντιμετωπίζουμε ὡς μία εὐκαιρία τήν ὁποία μᾶς προσφέρει ὁ Θεός γιά τή σωτηρία μας, γιατί θέλει νά μᾶς βοηθήσει μέσα ἀπό αὐτήν νά ἀσκηθοῦμε στήν ὑπομονή, νά τα-πει--νωθοῦμε καί νά συναισθαν-θοῦ-με ὅτι ἡ ζωή μας εὑρίσκεται στά χέρια τοῦ Θεοῦ καί ἐξαρτᾶται ἀπό αὐτόν ἀποκλειστικά. Ἄς ἀντι-με-τω-πί-σουμε αὐτή τή δοκιμασία, ἀλλά καί ὅποια ἄλλη ὑπάρχει στή ζωή μας, γιά νά καλλιεργήσουμε περισ-σό-τερο τήν ἐμπιστοσύνη μας στόν Θεό, γιά νά ἱεραρχήσουμε τίς προ-τεραιότητες τῆς ζωῆς μας ἀλλά καί τῆς προσευχῆς μας, γιά νά συνει-δητοποιήσουμε ὅτι ἡ ὑπομο-νή εἶναι αὐτό πού ἔχουμε ἀνάγκη καί πρέπει νά αὐξήσουμε μέσα μας, γιατί χωρίς ὑπομονή δέν μποροῦμε νά ἐπιτύχουμε τίποτε, ἀλλά κυ-ρίως δέν μποροῦμε νά προοδεύ-σου-με πνευματικά. Ἡ ὑπομο-νή μας εἶναι αὐτή ἡ ὁποία τελικά θά μᾶς σώσει μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ, σύμ-φω-να μέ τόν λόγο τοῦ Κυρίου ὅτι «ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος σωθήσε-ται».

Ἄς ἔχουμε, λοιπόν, κατά νοῦν πάντοτε τό παράδειγμα τοῦ μεγά-λου πατρός τῆς Ἐκκλησίας μας, τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου, ἀλλά καί ὅλων τῶν πατέρων καί τῶν ἁγίων καί τῶν μαρτύρων, καί γιά νά ἐμπνεόμεθα καί νά ἐνισχυό-μεθα στόν ἀγώνα μας, ἀλλά καί γιά νά ἐπικαλούμεθα τίς πρεσβεῖες του, ὥστε καί δι᾽ αὐτῶν νά τύχουμε καί ἐμεῖς τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ καί τή σωτηρία μας.

© GerBekes IMBNK

© GerBekes IMBNK

© GerBekes IMBNK

© GerBekes IMBNK

© GerBekes IMBNK

© GerBekes IMBNK

© GerBekes IMBNK

© GerBekes IMBNK

© GerBekes IMBNK

ΓΙΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΑΝΤΕ ΚΛΙΚ ΕΔΩ